

DECIZIE CIVILĂ Nr. 182/2016
Ședința publică de la 28 Ianuarie 2016
Instanța constituită din:
PREȘEDINTE Liviu Ungur
JUDECĂTOR Diaconescu Monica
JUDECĂTOR Dușa Radu-Rareș
GREFIER Crișan Iuliu-Traian

Pe rol soluționarea cererii de recurs formulată de reclamantii C.P., C.F., Z.I., S.A.M., S. M., D.A.M., D.E., M.S.A., recurent M.S.R., S.I., S.N., F.S., F.M., C.A.V., H.F., C.F.G., C.M., I. M.C., T.O., C.A.V., T.A., T.P., T.V., C.V.C., U.I. împotriva sentinței civile nr. 1505 din 25.06.2015 pronunțată în dosarul cu nr. 5737/86/2014 al Tribunalului Suceava în contradictoriu cu pârâții CONSILIUL LOCAL AL COMUNEI POJORÎTA, CONSILIUL JUDEȚEAN SUCEAVA, COMUNA POJORÎTA PRIN PRIMAR, PRIMARUL COMUNEI POJORÎTA, având ca obiect anulare act emis de autorități publice locale Anularea HCL a comunei Pojorîta nr. 64/09.08.2010 și recursurile formulate de pârâții CONSILIUL LOCAL AL COMUNEI POJORÎTA și COMUNA POJORÎTA PRIN PRIMAR, PRIMARUL COMUNEI POJORÎTA, împotriva aceleiași sentințe.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință după care, se constată că mersul dezbaterilor au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 21 Ianuarie 2015, încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

CURTEA

Prin sentința civilă nr. 1505 din 25.06.2015 pronunțată în dosarul cu nr. 5737/86/2014 al Tribunalului Suceava, a fost respinsă ca nefondată acțiunea formulată de reclamantii C.P., C.F., Z.I., S. A. M., S. M., D.A.M., D.E., M.S.A., M.S.R., S.I., S.N., F.S., F. M., C.A.V., H.F., C.F.G., C.M., I. M.C., T.O., C.A.V., T.A., T.P., T.V., C.V.C., U.I. în contradictoriu cu pârâții Consiliul Local al comunei Pojorîta, Consiliul Județean Suceava, Comuna Pojorîta - prin primar și Primarul comunei Pojorîta - la Primăria comunei Pojorîta.

A fost respinsă cererea pârâtei Comuna Pojorîta de obligare a reclamantilor la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Prin cererea adresată acestei instanțe la data de 07.08.2014 și înregistrată sub număr unic Ecris 5737/86/2014, reclamantii C.P., C.F., Z.I., S. A. M., S. M., D.A.M., D.E., M.S.A., M.S.R., S.I., S.N., F.S., F. M., C.A.V., H.F., C.F.G., C.M., I.M.C., T.O., C.A.V., T.A., T.P., T.V., C.V.C., U.I., în contradictoriu cu pârâții Consiliul Local al comunei Pojorîta, str. Putn;^nr. 551, jud. Suceava, Consiliul Județean Suceava, jud. Suceava, Comuna Pojorîta - prin primar, str. Putna nr. 551, jud. Suceava și Primarul comunei Pojorîta - la Primăria comunei Pojorîta, str. Putnei nr. 551, jud. Suceava, au solicitat anularea hotărârii nr. 64 din data de 09.08.2010 a Consiliului Local al comunei Pojorîta privind darea în administrarea Consiliului Județean Suceava a suprafeței de 9 ha teren pentru construcția obiectivului „Depozit ecologic Pojorîta”, cu cheltuieli de judecată și obligarea pârâților Comuna Pojorîta și Primarul Comunei Pojorîta la plata în solidar a daunelor morale de un leu în favoarea reclamantilor, ca modalitate simbolică de reparare a prejudiciului moral suferit ca urmare a adoptării acestei hotărâri.

În susținerea cererii, reclamantii au arătat următoarele:

Deși inițial a fost vorba despre o altă locație a gropii de gunoi, aceasta se construiește în punctul numit „Mestecâniș” din comuna Pojorîta, chiar deasupra satului Valea Putnei Și a tunelului de cale ferată, la doar câțiva metri de Șoseaua națională.

Până în prezent, au fost desfășurate numeroase activități în vederea finalizării proiectului,^ fost defrișată o suprafață importantă de pădure, au fost excavate cantități enorme de materiale. Această masă instabilă de materiale excavate a fost depozitată pe un teren aparținând satului Mestecăniș, comuna Iacobeni, pe o suprafață de câteva hectare, chiar deasupra caselor subsemnaților, locuitori ai satului Mestecăniș. Pentru o perioadă de mai bine de un an lucrările specifice au fost oprite datorită faptului că pășunea pe care urma să se construiască groapa de gunoi era minată.

La acest moment, lucrările în vederea finalizării proiectului au fost reluate și sunt în stadiu foarte avansat. Conform comunicatului de presă al Consiliului Județean Suceava din data de 30.05.2014, în aceeași zi a fost semnat contractul pentru „Platforme de Colectare în Județul Suceava”, din cadrul proiectului „Sistem de Management Integrat al Deșeurilor în Județul Suceava”, lucrările fiind prevăzute a se finaliza în termen de 12 luni de la data ordinului de începere a lucrărilor.

Conform datelor din Acordul de Mediu din anul 2009, depozitul se construiește la o altitudine de cea. 1100 m cu o capacitate preconizată de 390.000 de tone de deșeuri, într-un peisaj mirific. Pasul Mestecăniș, una din cele mai frumoase zone montane din țară, face legătura între Depresiunea Domelor și Depresiunea Câmpulung, mai precis între stațiunile Vatra Dornei și Câmpulung Moldovenesc. În vederea atingerii capacității proiectate a depozitului de deșeuri, adâncimea de excavare trebuie să ajungă la 16,7 m față de nivelul solului de la data emiterii acordului.

La finalizarea proiectului, depozitul va avea o înălțime de cea. 10 m deasupra nivelului inițial al bolului. Distanța dintre corpul depozitului de deșeuri și cele mai apropiate localități (satul Valea Pumei, comuna Pojorîta și satul Mestecăniș, comuna Iacobeni) este de aproximativ 1.5 km.

Mai arată reclamantii că nu au fost informați despre solicitarea Consiliului Județean Suceava adresată Primăriei comunei Pojorîta în 13 martie 2007 cu privire la acceptarea atribuirii unei suprafețe minime de 10 ha în vederea construirii depozitului de deșeuri. Consiliul Local al comunei Pojorîta a adoptat hotărârea prin care a atribuit 5 ha teren în acest scop în data de 15.03.2007. Conform explicațiilor Primarului comunei date în urma memoriului trimis de locuitorii din Valea Putnei, doar în data de 30.03.2007 a fost stabilită consultarea comunității de către fostul primar. Pe lângă faptul că Ședința a fost stabilită pentru o dată ulterioară adoptării HCL nr. 14/15.03.2007, deși scopul reuniunii viza consultarea comunității în privința proiectului având ca obiect construirea în vecinătatea satului a unui depozit de deșeuri, la Ședință au fost discutate alte lucruri.

Interesul legitim al reclamantilor reiese în mod clar din cuprinsul prezentei cereri de chemare în judecată, întrucât aceștia, ca urmare a implementării și finalizării proiectului „Depozit ecologic Pojorata” suntem direct afectați de pe urma acestei construcții care ne afectează atât calitatea vieții (fiind determinată de un mediu poluat), care în timp va fi din ce în ce mai deteriorată.

Materialele excavate au fost depozitate pe un teren chiar deasupra satului reclamantilor. Putem presupune că aceste materiale vor fi folosite ca umplutură pentru groapa de gunoi, așa încât este previzibil faptul că micșorarea dimensiunilor acestei grămezi de pământ este în legătură directă cu înălțarea gropii de gunoi. Astfel, reclamantii se pot aștepta ca mulți ani de acum înainte să aibă în zonă un factor important de risc pentru casele lor, prejudiciul suferit de subsemnații fiind unul evident!

Autoritățile în mod flagrant încalcă dispozițiile art.20 din Legea nr.211/2011 privind regimul deșeurilor care prevede ca: „Gestionarea deșeurilor trebuie să se realizeze iară a pune în pericol sănătatea umană și fără a dăuna mediului în special: a) tară a genera riscuri pentru aer, apă, sol faună sau floră; b) fără a crea disconfort din cauza zgomotului sau a mirosurilor; c) iară a afecta negativ peisajul sau zonele de interes special. „, așadar se poate observa cu ușurința ca sunt încălcate toate condițiile prevăzute de acest articol, astfel cum am arătat în cuprinsul prezentei.

Pe lângă groapa de gunoi ecologică, autoritățile locale au prevăzut și construcția unei stații de tratare a levigatului (produs format în mare parte prin infiltrarea apei în masa de deșeuri și prin procesul natural de descompunere a substanțelor organice din deșeuri). Una dintre componentele stației va fi cea de separare metale grele în mijlocul naturii.

De asemenea, reclamantii sunt direct prejudiciați de pe urma construirii acestei gropi de gunoi întrucât fac parte și din Asociația Crescătorilor de Animale „B.V.P.”.

Aceasta asociație a încheiat mai multe contracte de concesiune, respectiv arendare asupra pășunii situată în zona Mestecanis-Putnisoara- Runc-Valea Putnei, zona care este inclusă în terenul pe care se dezvoltă proiectul „Depozit ecologic Pojorata”.

Menționează ca aceste contracte se afla în curs de derulare, iar demararea acestui proiect îi duce în imposibilitatea de a mai exercita drepturile de exploatare a pășunii, prevăzute în aceste contracte.

Finalizarea proiectului „Depozit ecologic Pojorata”, prin efectele pe care le va produce, și anume poluarea zonei de pășune, va face imposibilă îndeplinirea activităților Asociației Crescătorilor de Animale „B.V.P.”.

În ceea ce privește excesul de putere și culpa autorităților locale prin modul deficitar în care au înțeles să eludeze dispozițiile legale atât prin lipsa comunicării cu cetățenii cât și prin emiterea actelor administrative atacate în prezența cu nerespectarea dispozițiilor legale, arată că potrivit art.2 lit.n) din Legea nr.554/2004 excesul de putere reprezintă „exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor”.

Astfel, chiar de la debutul proiectului - în 2007, conducerea administrației publice locale din comuna Pojorâta nu a procedat la o informare efectivă a populației direct afectate, astfel cum am arătat mai sus prin Adresa primarului C. către cetățeni prin care recunoștea culpa autorităților în comunicarea cu cetățenii, în speța subsemnată, care nu am fost informați în timp real și conform dispozițiilor legale cu privire la intenția autorităților locale privind implementarea și construirea proiectului „ Depozit ecologic Pojorata”, comportament care de altfel a fost preluat și de către actualii reprezentanți ai administrației. Or, ținând cont de impactul major asupra calității vieții persoanelor și asupra calității mediului (degradarea florei, a faunei și a izvoarelor din zonă), decizia transformării a 9 ha de pășune într-un loc de colectare a deșeurilor provenind din întregul județ Suceava putea fi luată numai cu acordarea unui consimțământ valabil efectiv din partea membrilor comunității. Este adevărat că interesul public reprezintă mai mult decât suma intereselor individuale, însă nu poate exista un interes public independent de interesele persoanelor. În acest sens, desfășurarea consultării și a anchetei publice presupune o activitate globală, transparentă, ce asigură participarea populației la adoptarea deciziilor în anumite domenii sensibile. Cu alte cuvinte, administrația are obligația de a asigura în mod activ informarea, și nu poate invoca o culpă a populației care ar fi putut (?) să lectureze adresele Consiliului Județean Suceava sau EICL Pojorâta nr. 14/15.03.2007, cum de altfel s-au și pronunțat instanțele noastre (ex: decizia definitivă a Tribunalului Cluj pronunțată în ședința publică din 15 iulie 2008).

Un alt viciu de nelegalitate a HCL din data de 09.08.2010 este antrenat de întregul proces tehnic de elaborare a documentației ce stă la baza hotărârii. După cum putem observa, „Raportul de specialitate” întocmit în cadrul Compartimentului de urbanism, cadastru, fond funciar, mediu, administrarea domeniului public și privat al comunei Pojorâta este realizat de către inginerul S.L., secretarul Comisiei pentru programe de dezvoltare economico-socială, buget, finanțe, administrarea domeniului public și privat, agricultură, gospodărire comunală, protecția mediului și turismul este V.L. (Comisia a acordat aviz favorabil proiectului), și nu în ultimul rând, proiectu^de hotărâre este avizat pentru legalitate de către secretarul comunei, E.S.L..

Pe tot parcursul executării proiectului de construire a unui depozit de deșeuri în zona Mestecăniș, o zonă montană de tranzit, cu peisaje extraordinare, turismul este descurajat. Conform acordului de mediu, la închiderea depozitului, grămada de gunoi va avea o înălțime de aproximativ 10 m deasupra nivelului solului de la data emiterii acordului. Chiar înainte de închiderea acestui depozit, nu este greu de anticipat impresia vizuală și olfactivă pe care o va produce groapa de gunoi de lângă drumul ce duce spre mănăstirile Bucovinei și spre alte locații demne de vizitat din zonă.

Gunoii adunați va afecta flora de munte din zona Mestecăniș. Este probabil ca plantele medicinale ca arnica, coada-șoricelului, traista ciobanului, sunătoarea, afinul, merișorul etc. să dispară din aceeași cauză. Animalele domestice și animalele sălbatice vor fi afectate de compromiterea în mare măsură a pășunatului în zonă, poluarea apei, defrișări.

În consecință, au solicitat instanței de judecată să pronunțe o hotărâre prin care să dispună anularea ca nelegală a hotărârii nr.64 din data de 09.08.2010 a Consiliului Local al comunei.

Pojorîta privind darea în administrarea Consiliului Județean Suceava a suprafeței de 9 ha teren pentru construcția obiectivului „Depozit ecologic Pojorîta” întrucât:

- hotărârea a fost adoptată fără ca subsemnații să fim informați în condițiile prevăzute de lege despre aceste aspecte;

- mai mult, ori de câte ori s-a pus problema, subsemnații ne-am opus acestui proiect, fără să știm care sunt demersurile efective și intenția autorităților publice locale și județene;

- există suspiciuni cu privire la întregul proces de elaborare a documentației care stă la baza hotărârii, aspecte care nu au fost atinse de către Consiliul Local prin răspunsul la plângerea prealabilă formulată de către subsemnații;

- obiectivul proiectului nu se încadrează în noțiunea de ”interes public local”;

- ca efect al adoptării acestei hotărâri (care a reprezentat startul efectiv al implementării profetului gropii de gunoi), viața reclamanților, a copiilor lor și a consătenilor este pusă în pericol din mai multe puncte de vedere, aspectul esențial fiind cel legat de sănătate.

Prin întâmpinare (f. 185 -190), pârâțul Consiliul Județean Suceava a solicitat respingerea acțiunii reclamanților ca nefondată, cu precizarea că lucrările se desfășoară în condiții legale, fără să aducă atingere vreunui drept al reclamanților, fie el de natura economica, sociala, de mediu sau de orice alta natură.

Așa cum precizează și reclamanții, la finalul lucrărilor, depozitul va avea o înălțime de cea. 10 m, ceea ce în realitate este mai mic decât o casa P+1E+M și nu considerăm ca ar periclita vizual mediul înconjurător.

Mai mult, în conformitate cu prevederile Autorizației de construcție și al Acordului de Mediu, invocate chiar de către reclamanți în cererea de suspendare, la finalizarea acestor lucrări se va trece la împădurirea zonei, astfel încât să nu existe un impact asupra mediului.

Prin alegerea locației și amplasarea acesteia, se asigura o vizibilitate minimă a depozitului, din drumul județean fiind vizibil doar drumul de acces către depozit și nu întregul depozit de deșeuri menajere.

Astfel, din înscrisurile depuse de către reclamanți la dosar în susținerea cererii, rezultă faptul că Agenția Regională pentru Protecția Mediului Bacău a emis la data de 12.10.2009 acordul de mediu pentru derularea proiectului, precizând totodată și actele procedurale și autorizațiile necesare obținute, printre care enumerăm Avizul favorabil al Direcției de Sănătate Publică Județeană Suceava (nr. 568/2009) și Declarația Autorității responsabile de monitorizarea siturilor Natura 2000 (nr. 3768/2009). Astfel, se poate observa că autoritățile cu responsabilități în domeniile invocate de către petiționari (sănătatea și mediul) au avizat favorabil implementarea proiectului.

Prin întâmpinare (f. 198 - 204), pârâții Consiliul Local al comunei Pojorîta,, Comuna Pojorîta - prin primar, str. Putna nr. 551, jud. Suceava și Primarul comunei Pojorîta - la Primăria comunei Pojorîta, str. Putnei nr. 551, jud. Suceava, au solicitat respingerea acțiunii reclamanților ca nefondată, cu precizarea că cererea de anulare a executării H.C.L. Pojorîta nr. 64/09.08.2010 nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, în condițiile în care, din lecturarea acțiunii reclamanților nu reiese faptul că s-a încălcat vreun interes legitim al acestora.

Instanța a respins ca neîntemeiate excepțiile invocate în cauză.

Instanța a încuviințat și administrat proba cu înscrisurile de la dosarul cauzei.

Au fost depuse la dosar concluzii scrise.

Din actele și lucrările dosarului tribunalul a reținut următoarele considerente:

Prin cererea adresată acestei instanțe, reclamanții C.P., C.F., Z.I., S. A. M., S. M., D.A.M., D.E., M.S.A., M.S.R., S.I., S.N., F.S., F. M., C.A.V., H.F., C.F.G., C.M., I. M.C., T.O., C.A.V., T.A., T.P., T.V., C.V.C., U.I., în contradictoriu cu pârâții Consiliul Local al comunei Pojorîta, str. Putna nr. 551, jud. Suceava, Consiliul Județean Suceava, jud. Suceava, Comuna Pojorîta - prin primar, str. Putna nr. 551, jud. Suceava și Primarul comunei Pojorîta - la Primăria comunei Pojorîta, str. Putnei nr. 551, jud. Suceava, au solicitat anularea hotărârii nr. 64 din data de 09.08.2010 a Consiliului Local al comunei Pojorîta privind darea în administrarea Consiliului Județean Suceava a suprafeței de 9 ha teren pentru construcția obiectivului „Depozit ecologic Pojorîta” și obligarea pârâților Comuna Pojorîta și Primarul Comunei Pojorîta la plata în solidar a daunelor morale de un

leu în favoarea reclamanților, ca modalitate simbolică de reparare a prejudiciului moral suferit ca urmare a adoptării acestei hotărâri.

Prin HCL nr.64 DIN 09.08.2010, Consiliul Local al com. Pojorîta, jud. Suceava a aprobat darea în administrare către pârâtul Consiliul Județean Suceava a suprafeței de 9 ha teren, proprietate publică a com. Pojorîta pentru construcția obiectivului de investiții Depozit ecologic Pojorîta în cadrul Proiectului Sistem de management integrat al deșeurilor în județul Suceava (f.22-23).

Se reține faptul că această suprafață de teren a fost dată în administrare în vederea construirii obiectivului de investiții Depozit ecologic Pojorîta în cadrul Proiectului Sistem de management integrat al deșeurilor în județul Suceava, obiectiv ce se află în curs de construcție în prezent.

S-a mai prevăzut în anexa la HCL că pentru acest obiectiv va fi creată o cale de acces de către Consiliul județean Suceava, dar va rămâne în proprietatea com. Pojorîta și va fi drum de utilitate publică care va deservi și cetățenii care au proprietăți în imediata apropiere a acestuia.

De asemenea, s-a prevăzut în anexa la HCL că pârâtul Consiliul Județean Suceava va achita trimestrial 30% din redevența încasată de la operatorul acestui depozit către bugetul local al com. Pojorîta iar pe perioada de la începerea lucrărilor și până la închiderea depozitului de deșuri conducerea Primăriei Pojorîta, Consiliul Local va putea verifica modul desfășurare a lucrărilor, iar în cazul în care se vor descoperi nereguli va fi înștiințat Consiliul Județean pentru remedierea urgentă a problemelor semnalate.

În anexa la HCL 64/2010 s-a mai prevăzut că pârâtul Consiliul Județean Suceava și constructorul vor avea în vedere să planteze o perdea de protecție pe tot perimetru acestui obiectiv iar după închiderea depozitului de deșuri, Consiliul Județean va preda suprafața de teren către Primăria com. Pojorîta în bune condiții, iar peste stratul de deșuri va avea în vedere să așternă un start de pământ vegetal (Iară așternerea acestuia Primăria nu va prelua terenul, urmând a face demersurile necesare pentru efectuarea acestei lucrări).

Anularea unui act administrativ se dispune în situația în care actul administrativ a fost adoptat sau emis cu nerespectarea cerințelor de legalitate sau cu încălcarea unor norme care privesc ocrotirea unui interes general.

Instanța a reținut că potrivit art. 38 alin.2 lit. c din Legea 215/2001 Consiliul Local are atribuții privind administrarea domeniului public și privat al comunei, orașului sau municipiului iar potrivit alin.5 lit.a în exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (2) lit. c), consiliul local hotărăște darea în administrare, concesiunea sau închirierea bunurilor proprietate publică a comunei, orașului sau municipiului, după caz, precum și a serviciilor publice de interes local, în condițiile legii;

Potrivit art. 125 alin.1 din Legea 215/2001 consiliile locale și consiliile județene hotărăsc ca ^bunurile ce aparțin domeniului public sau privat, de interes local sau județean, după caz, să fie date în Administrarea regiilor autonome și instituțiilor publice, să fie concesionate ori să fie închiriate.

De asemenea, potrivit art.12 din Legea 213/1998, bunurile din domeniul public, pot fi date . după caz, în administrarea regiilor autonome, a prefecturilor, a autorităților administrației publice centrale și locale , a altor instituții publice de interes național, județean sau local.

Darea în administrare se realizează prin hotărâre de guvern, hotărâre a consiliului județean sau a consiliului local dar premisa nașteri, existenței și exercitării dreptului de administrare o constituie însuși dreptul de proprietate publică.

Potrivit dispozițiilor legale de mai sus, pârâtul Consiliul local avea posibilitatea de a dispune darea în administrare a bunurilor proprietate publică a unității administrative teritoriale, funcție de interesul public, ori în cauză este vorba de un interes public zonal, depozitul asigurând depozitarea deșeurilor rezultate atât pe raza com. Pojorata cât și de pe raza localităților vecine, titularul obiectivului de investiții fiind pârâtul Consiliul Județean Suceava.

La baza emiterii acestei hotărâri 64/2010, așa cum rezultă din documentație comunicată de organul emitent, a fost avut în vedere expunerea întocmit de inspectorul de specialitate din cadrul Primăriei com. Pojorata și avizul favorabil al Comisiei de specialitate din cadrul com. Pojorata.

Instanța a reținut că susținerile reclamanților cu privire la nelegalitatea actului administrativ contestat au în vedere faptul că luarea deciziei administrative s-a efectuat fără consultarea populației, existența unor incompatibilități a funcționarilor publici implicați la elaborarea documentației, neîncadrarea proiectului în noțiunea de interes local.

Este adevărat că problemele de interes deosebit din unitățile administrativ-teritoriale pot fi supuse aprobării locuitorilor, în condițiile Legii nr. 3/2000, prin referendum local.

Instanța a reținut că voința de consultare a populației reprezintă, de regulă, o decizie de oportunitate, ce ține de politica administrației publice, consultarea prealabilă fiind obligatorie numai în cazul propunerilor legislative privind modificarea limitelor teritoriale ale comunelor, orașelor și județelor, după cum instituie art. 3 alin. 3 din Legea nr. 3/2000, nefiind dovedit în speță că autoritatea* deliberativă a Comunei Pojorata ar fi decis organizarea unui asemenea referendum și că hotărârea nr. ^ 64/2010 s-ar fi adoptat în absența consultării astfel stabilite.

Instanța a reținut că prin manifestarea dreptului de vot, membrii conciliului local al comunității este constituit din aleșii comunității. Ori, Consiliul Local fiind alcătuit din reprezentanții locali ai comunității, aleși prin vot democratic, acesta reprezintă voința comunității la momentul adoptării fiecărei hotărâri de consiliu local.

Instanța a arătat și că argumentul ridicat de reclamanți nu vizează de fapt un motiv de legalitate a actului administrativ, ci de oportunitate a actului adoptat.

Ori, instanța de judecată nu poate analiza elementele de oportunitate ale unui act administrativ decât în situația în care se apreciază.

Ori analizarea oportunității adoptării unui act administrativ excede competenței unei instanțe de contencios administrativ, care este obligată de dispozițiile generale ale Legii 554/2004 să-și limiteze controlul la legalitatea actului administrativ cu excluderea oricărei analize, constatări și judecări referitoare la oportunitatea actului administrativ.

Motivul invocat legat de incompatibilitatea/conflictul de interese în care s-ar găsi persoanele care au participat la procesul tehnic de elaborare a documentației nu poate fi nici el avut în vedere pentru a înlătura aparența de legalitate a hotărârii în cauză, simpla coincidență de nume nefiind suficientă pentru a dovedi calitatea de soț sau rudă de gradul I, nefăcându-se dovada că funcționarii publici respectivi ar fi participat, în cadrul aceleiași comisii, constituite conform legii, cu funcționari publici care au calitatea de soț sau rudă de gradul I, sau că interesele lor patrimoniale, ale soțului sau rudelor sale de gradul I au influențat decizia luată în exercitarea funcției publice, ori, că între aceștia au existat raporturi ierarhice directe.

În acest sens, s-a reținut că S.L. a contrasemnat hotărârea de consiliu local în calitate de secretar a comunei, S.L. a întocmit raportul de specialitate emis de Compartimentul de Urbanism din cadrul Primăriei Pojorata, iar V.L. a avut calitatea de secretar al comisiei ce a avizat favorabil documentele pregătitoare și a propus prezentarea proiectului de hotărâre. Însă, decizia de adoptare a hotărârii a aparținut exclusiv consilierilor locali, potrivit competențelor stabilite prin art. 36 alin. 2 lit. c) din Legea nr. 215/2001.

Simpla coincidență de nume a persoanelor respective nu este suficientă pentru a înlătura aparența de legalitate a hotărârii în litigiu, iar pe de altă parte, eventuala situație de incompatibilitate/conflict de interese atrage conform Legii 161/2003, răspunderea disciplinară, administrativă, civilă sau penală a persoanelor în cauză iar nu anularea actului administrativ, respectiv HCL 64/2010.

Demersul reclamanților vizează de fapt amplasamentul stabilit de autorități pentru construcția obiectivului de investiții „Depozit ecologic Pojorata în cadrul Proiectului „Sistem de management integrat al deșeurilor în județul Suceava”, și reține că aceștia invocă dreptul la viață și sănătate, dreptul la un mediu sănătos, ca și interese economice zonale legate de cultivarea anumitor plante sau comercializarea unor produse autohtone, sau promovarea turismului, reclamanții susținând că un asemenea obiectiv compromite activități, afectează drepturi.

Într-adevăr, toate aceste chestiuni sunt sensibile, și nu poate fi negat că amplasarea unui depozit de deșeuri, într-o zonă montană, mai ales unde se practică turismul, poate da naștere la controverse.

Dar construirea depozitului ecologic este un proiect implementat în vederea conformării României a Directivei Europene nr.96/61/CE privind prevenirea și controlul integrat al poluării și se regăsește în lista de proiecte aprobate de Guvernul României.

Prin tratatul de aderare la UE, Guvernul României și-a asumat respectarea tuturor normelor privind protecția mediului, inclusiv cele privind depozitarea deșeurilor, și în consecință acest proiect

nu poate fi considerat ilegal sau împotriva normelor legale naționale sau europene, ci dimpotrivă obligatoriu.

Consiliul Județean Suceava implementează în calitate de beneficiar, la nivelul județului Suceava, proiectul Sistem de management integrat al deșeurilor în județul Suceava care se derulează în perioada 2010-2015 .

Acest sistem de management integrat al deșeurilor în județul Suceava care are printre obiectivele principale și Construcția și punerea în funcțiune a depozitului ecologic de la Pojorîta din jud. Suceava, inclusiv proiectarea și execuția stației de tratare a levigatului este un proiect finanțat din Fondul European de Dezvoltare Regională, iar respectarea prevederilor legale în materie de protecția mediului și sănătate a fost o condiție pentru aprobarea proiectului. În urma evaluării , proiectul a fost aprobat de Comisia Europeană prin Decizia C (2011)2035 din 30.03.2011 precum și de Ministerul Mediului și Pădurilor prin £5rdinul Ministrului mediului și pădurilor 1220/07.04.2011.

Așadar, stabilirea amplasamentului depozitului ecologic nu a fost lăsată practic la latitudinea pârâtului Consiliul Local corn. Pojorîta, ci a fost decisă la nivelul autorităților administrației publice centrale, prin adoptarea Planului Regional de Gestiune a Deșeurilor pentru Regiunea INE, aprobat prin Ordinul Ministrului Mediului nr. 1364/2006, titularul dreptului de administrare a bunului public învederând existența unor interese naționale, constând în respectarea angajamentelor asumate de România în procesul de negociere pentru aderarea la Uniunea Europeană, fiind prevăzută existența a două depozite în județul Suceava, proiectul în cauză fiind, potrivit susținerilor acestei părți, supus evaluării și verificării prin Decizia nr. C(2011) 2035 a Comisiei Europene și Ordinul Ministrului Mediului nr. 1220/07.04.2011, și fiind semnat contractul de finanțare nr. 131825/11.04.2011 de Consiliul Județean Suceava și Autoritatea de Management POS de Mediu.

Relevant în cauză este și faptul că pentru proiectul „Sistem de management integrat al deșeurilor în județul Suceava” a fost emis acordul de mediu nr. 9/12.10.2009 de Agenția Regională pentru Protecția Mediului Bacău, stabilindu-se că amplasamentul Depozitului de Deșeuri Pojorîta se va construi în extravilanul Comunei Pojorîta, la o altitudine de circa 1100 m, pe o suprafață cu o pantă de 25% spre sud, utilizată pentru pășunat, cele mai apropiate zone locuite fiind Mestecăniș și Valea Putnei, la circa 1500 m de corpul depozitului, terenul fiind înconjurat de o pădure de conifere (a se vedea ultim alin. fila 26 verso dosar, voi. I).

Așadar, stabilirea amplasamentului a primit avizul de legalitate al autorității îndreptățite să verifice conformitatea cu actele normative ce urmăresc protecția mediului, prin acordul de mediu fiind instituite inclusiv măsuri pentru diminuarea impactului asupra mediului, pentru protecția calității ferului, a apei, a solului, ca și pentru protecția peisajului.

Ori, reclamanții nu au contestat niciunul din aceste acte administrative, care însă întăresc aparența legalității hotărârii în cauză.

În ceea ce privește dreptul la un mediu sănătos, instanța a reținut că autoritățile publice au obligația constituțională de a proteja și a ameliora mediul înconjurător și de a lua măsuri pentru asigurarea igienei și sănătății publice, iar fiecare cetățean este obligată să suporte obligațiile care rezultă din protecția mediului, dacă exercițiul său nu este negat în esența și dacă măsura luată de autorități este justificată și proporțională cu situația care a determinat-o. Se apreciază că chiar măsura ridicării depozitului de deșeuri arc ca scop, cel puțin formal, asigurarea igienei și sănătății publice, în sensul că se impune să existe un depozit ecologic de colectare a deșeurilor pentru populația din zonă, amplasarea acestuia fiind stabilită însă prin acordul de mediu 9/12.10.2009 de Agenția Regională pentru Protecția Mediului Bacău iar nu prin HCL 64/2010.

Potrivit art. 1 alin.1 din Legea 554/2004 , orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ, se poate adresa instanței de contencios, interesul legitim putând fi atât privat, cât și public, precum în cauza de față.

Potrivit art. 8 alin.1 din Legea 554/2004, persoanele fizice pot formula cerere prin care invocă apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic, din încălcarea dreptului subiectiv sau a unui interes legitim privat.

Din acțiunea formulată de reclamanți nu reiese faptul că s-a încălcat vreun interes legitim al acestora. Reclamanții au susținut că activitățile de colectare, depozitare și eventual, tratarea deșeurilor va duce la distrugerea mediului înconjurător, degradarea calității aerului și poluare apei vor avea consecințe directe asupra vieții și sănătății locuitorilor din zonele adiacente, dreptul persoanelor la un mediu sănătos ar fi grav încălcat, având de suferit atât oamenii cât și animalele domestice și sălbatice, flora de munte, turismul va fi descurajat, iar locuitorii satului Mestecăniș sunt expuși unui pericol suplimentar, prin aceea că materialele excavate au fost depozitate pe un teren chiar deasupra satului lor.

Reclamanții nu au prezentat nici un drept subiectiv sau vreun interes legitim încălcat prin adoptarea HCL 64/2010, ci doar au enunțat teorii ipotetice care nu s-au dovedit a avea corespondent în realitatea, neprezentând probe, de natură a forma convingerea instanței că aspectele invocate sunt în măsură să producă prejudicii.

Se reține faptul că nu s-a demonstrat în cauză că activitatea desfășurată în cadrul lucrărilor referitoare la construcția obiectivului de investiții Depozit ecologic Pojorîta le încalcă acestora un drept subiectiv sau un interes legitim privat, ori că acesta nu se desfășoară în conformitate cu dispozițiile legale.

Față de cele de mai sus, instanța a constatat neîntemeiată cererea reclamanților privind anularea HCL 64/2010, nefiind date condiții de nelegalitate ale acesteia.

În ceea ce privește cererea reclamanților de obligare a pârâților Comuna Pojorîta și Primarului Pojorîta la plata în solidar a daunelor morale în cuantum de 1 leu în favoarea reclamanților, ca modalitate simbolică de reparare a prejudiciului moral suferit de reclamanți prin adoptarea acestei hotărâri, instanța raportat la soluția de respingere a cererii de anulare HCL reține incidența principiului de drept accesorium sequitur principale, capătul acțiunii reclamanților privind daunelor morale având caracter accesoriu față de anularea HCL.

Față de soluția pe capătul de acțiune principală, instanța a constatat neîntemeiat și capătul de acțiune privind daune morale.

Pentru considerentele de mai sus, instanța a respins acțiunea reclamanților formulată în contradictoriu cu pârâții ac nefondată.

În ceea ce privește cererea pârâtei Comuna Pojorîta de obligarea a reclamanților la plata cheltuielilor de judecată, reprezentând onorariu avocat, instanța a respins această cerere ca neîntemeiată, nefiind făcută dovada că aceste cheltuieli au fost suportate de pârâtă cu avocatul pentru cauza de față, ordinul de plată depus la dosarul cauzei neconținând elemente în acest sens.

Prin încheierea civilă din 30 aprilie 2015, pronunțată în dosarul nr. 5737/86/2014 a Tribunalului Suceava, s-a respins excepția inadmisibilității acțiunii, invocată prin întâmpinări, de către pârâții Consiliul Local al comunei Pojorîta, Comuna Pojorîta - prin primar și Primarul comuna Pojorîta și Consiliul Județean Suceava, ca nefondată.

Cu cale de atac odată cu fondul cauzei și s-a fixat termen de judecata pentru 04 iunie 2015, pentru când se citează părțile și reclamanții urmând a fi citați conform art. 202 C.pr.civ.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Asupra excepției inadmisibilității acțiunii, invocată prin întâmpinări, de către pârât Consiliul Local al comunei Pojorîta, Comuna Pojorîta - prin primar și Primarul comuni Pojorîta și Consiliul Județean Suceava, s-a constatat:

Potrivit art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 rep., înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solieie autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia, fur îndreptățită să introducă plângere prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său și într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat alt subiect de drept, din momentul în care a luat cunoștință, pe orice cale, de existența acestui în limitele termenului de 6 luni prevăzut la alin. (7), după cum se precizează în alin. 3.

În ceea ce privește termenul de sesizare, art. 7 alin. 11 stabilește că, în cazul actului administrativ normativ, plângerea prealabilă poate fi formulată oricând, în vreme ce în alin. 7 se arată că plângerea prealabilă în cazul actelor administrative unilaterale se poate introduce, pentru

motive temeinice, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului. Termenul de 6 luni este termen de prescripție."

Instanța a reținut însă că prin decizia nr. 797 din 27 septembrie 2007, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a statuat că art. 7 alin. 7 este neconstituțional în măsura în care termenul de 6 luni de la data emiterii actului se aplică plângerii prealabile formulate de persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept decât destinatarul actului.

Tribunalul a reținut că actul administrativ a cărui anulare se solicită este reprezentat de hotărârea nr. 64/09.08.2010 adoptată de Consiliul Local al Comunei Pojorîta, prin care s-a aprobat darea în administrarea Consiliului Județean Suceava a suprafeței de 9 ha teren, proprietatea publică a comunei Pojorîta, județul Suceava, pentru construcția obiectivului de investiții „Depozit ecologic Pojorîta” în cadrul Proiectului „Sistem de management integrat al deșeurilor în județul Suceava”.

Tribunalul a reținut că hotărârea de mai sus prezintă în mod vădit caracterul unui act administrativ cu caracter individual, din moment ce nu conține nici un fel reguli generale, de aplicabilitate repetată, destinatarul și beneficiarul actului fiind un subiect determinat de drept, respectiv Consiliul Județean Suceava, în favoarea căruia s-a constituit un drept real de administrare.

Ca atare, față de natura individuală a actului administrativ, devin incidente dispozițiile art. 7 alin. 1, alin. 3 și 7 din Legea nr. 554/2004, reclamanții fiind terți față de actul administrativ adresat unui alt subiect de drept, Consiliul Județean Suceava.

Instanța a reținut că hotărârea respectivă nu a fost comunicată direct reclamanților. Acesta este un fapt cert și necontestat nici de pârâți, care au susținut totuși că actul a fost publicat prin afișare la sediul Primăriei și la sediul Căminului Cultural, și au invocat astfel opozabilitatea actului prin îndeplinirea formalităților de publicitate.

Au mai susținut pârâții că raportat la faptul că reclamanții au susținut că au luat cunoștință despre hotărârea atacată din cuprinsul unei emisiuni TV difuzate la 23.02.2014, plângerea prealabilă comunicată la 27.03.2014 potrivit dovezii de comunicare de la dosar este tardiv formulat astfel că ar fi dată excepția inadmisibilității acțiunii.

În cauză nu sunt date dispozițiile legale evocate de pârât, respectiv art. 19 alin.4 din C.civ. raportat la principiul neretroactivității legii: Codul civil a intrat în vigoare la 1 octombrie 2011, așadar ulterior adoptării hotărârii Consiliului Local nr. 64/2010.

Instanța a reținut că într-adevăr hotărârea a fost afișată în modalitatea pretinsă de pârât dar această împrejurare nu poate conduce la consecințele juridice învederate de pârât, neputând fi reținută ca moment al debutului termenului de 6 luni, întrucât rațiunea urmărită de legiuitor, interpretată de Curtea Constituțională conform normei constituționale vizând dreptul de acces la instanță, este cea a comunicării efective a actului, așadar comunicarea directă, nemijlocită, tocmai pentru garantarea dreptului de contestare la instanța de contencios.

Mai mult, instanța a reținut că dacă în cazul actelor normative, aduse la cunoștința publicului prin publicarea lor în monitorul oficial, pagina de internet a autorității, afișare, ș.a.m.d., formularea plângerii prealabile se poate face oricând, tocmai pentru ca dreptul de acces la instanță să nu devină iluzoriu, *a fortiori*, în cazul actelor individuale exigența comunicării este una sporită, sintagma din momentul în care a luat cunoștință, pe orice cale prevăzută în art. 7 alin. 3 trebuind interpretată în sensul momentului luării *efective* la cunoștință, iar nu al momentului în care terțul ar fi putut/a avut ocazia, posibilitatea, să ia act de existența actului și de conținutul acestuia.

Pentru aceste motive, afișarea hotărârii contestate în prezenta cauză la sediul pârâtei Comuna Pojorîta precum și difuzarea unei emisiuni TV în care s-a discutat despre hotărâri contestată în prezenta cauză nu întrunește cerințele luării la cunoștință în mod efectiv de că reclamanți a cuprinsului hotărârii 64/2010 emisă de Consiliul Local Pojorîta.

Pe cale de consecință, instanța a apreciat că hotărârea 64/2010 emisă de Consiliul Local Pojorîta nu a fost comunicată în mod efectiv și cert reclamanților astfel că excepția poate fi primită, respingându-se.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității acțiunii, argumentată de pârât pentru absența plângerii prealabile și față de Consiliul Județean, respectiv față de Comuna Pojor și Primarul corn. Pojorîta, excepția este vădit neîntemeiată, a fost respinsă, textul art.7 alin. 1 referindu-se la autoritatea publică emitentă.

Fiind în prezența unui act administrativ unilateral emis de o singură autoritate publică - respectiv Consiliul Local al Comunei Pojorîta, cum Consiliul Județean Suceava Comuna Pojorîta și Primarul com. Pojorîta nu au calitatea de emitent, reclamantii nu și ținuti să parcurgă procedura prealabilă și față de acești pârâți.

Față de cele de mai sus, instanța a respind excepția inadmisibilității acțiunii invocată prin întâmpinări, de către pârâți.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs împotriva sentinței nr. 1505 din 25.06.2015 și a încheierii de ședință din 30 aprilie 2015, pronunțate în dosarul nr. 5737/86/2014 a Tribunalului Suceava, pârâții Consiliul Local al comunei Pojorîta, comuna Pojorîta și Primarul comunei Pojorîta, prin care s-a solicitat casarea în totalitate a sentinței recurate și pe cale de consecință să se respingă cererea de chemare în judecată ca inadmisibilă pentru faptul că plângerea prealabilă a fost formulată tardiv și să se admită capătul de cerere privind acordarea cheltuielilor de judecată.

În motivare s-a arătat că față de data la care reclamantii au luat la cunoștință despre HCL Pojorîta nr. 64 din 09.08.2010, prin intermediul emisiunii D' ale lu' Mitică difuzată pe postul de televiziune TVR2 în data de 23.02.2014 și de care a fost formulată plângerea prealabilă, am invocat excepția inadmisibilității acțiunii deoarece plângerea prealabilă a fost formulată tardiv, cu nerespectarea cerințelor prevăzute de art. 7 din Legea nr. 554/2004.

Prin încheierea de ședință din 30.04.2015, Tribunalul Suceava a respins excepția inadmisibilității ca nefondată, motivat de faptul că prin difuzarea unei emisiuni TV în care s-a discutat despre hotărârea de consiliu local contestată reclamantii nu au luat la cunoștință efectiv de cuprinsul HCL nr. 64/2010.

Consideră că modalitatea de soluționare a excepției este greșită, în speță fiind vorba despre încălcarea și aplicarea greșită a prevederilor art. 7 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

HCL Pojorîta nr. 64 din 09.08.2010 privind darea în administrare a unui bun din domeniul public al comunei Pojorîta reprezintă un act administrativ individual.

Conform art. 7 alin. 1 și 7 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ: „(1) înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia... (7) Plângerea prealabilă în cazul actelor administrative unilaterale se poate introduce, pentru motive temeinice, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului. Termenul de 6 luni este termen de prescripție”.

Prin Decizia nr. 797 din 19.10.2007 a Curții Constituționale a României s-a stabilit că termenul de 6 luni reglementat de art. 7 alin. 7 din Legea nr. 554/2004 curge pentru terțele persoane de la data la care au luat la cunoștință, pe orice cale de existența actului.

Astfel, prin cererea de chemare în judecată (pagina 4) reclamantii au susținut că au luat la cunoștință despre HCL Pojorîta nr. 64 din 09.08.2010 prin emisiunea D' ale lu' Mitică difuzată pe postul de televiziune TVR2 în data de 23.02.2014.

Calculând pe zile libere termenul de 30 de zile reglementat de art. 7 din Legea nr. 554/2004 rezultă că, acesta s-a împlinit pe data de 26.03.2015, într-o zi de miercuri.

Conform recipisei de primire depusă la dosarul cauzei la termenul de judecată din 30.04.2015. rezultă că plângerea prealabilă a fost depusă la serviciul postai la data de 27.03.2014, ajungând la sediul primăriei la 31.03.2015.

Deci este evident că parcurgerea plângerii prealabile s-a realizat cu încălcarea termenului de 30 de zile prevăzut de art. 7 din legea nr. 554/2004.

Motivarea propusă de către instanța de fond conform căreia prin difuzarea unei emisiuni TV în care s-a discutat despre hotărârea de consiliu local contestată reclamantii nu au luat la cunoștință efectiv de cuprinsul HCL nr. 64/2010 nu poate fi luată în considerare atâta timp cât însăși reclamantii au afirmat la unison despre faptul că au luat la cunoștință despre hotărârea contestată prin emisiunea TV, fără a indica o altă modalitate de luare la cunoștință.

Dacă instanța a considerat că nu prin emisiune au luat la cunoștință, ar fi trebuit ca reclamantii să indice și | să dovedească care este modul prin care au luat la cunoștință despre HCL, iar instanța de judecată, raportat la aceasta să stabilească dacă au fost sau nu respectate termenele reglementate de Legea nr. 554/2004 așa cum s-a I invocat prin întâmpinările depuse la dosarul cauzei.

Deci termenul de 30 de zile nu a fost respectat , raportat la data emisiunii TV, excepția invocată fiind respinsă în mod greșit.

Soluția de respingere a excepției inadmisibilității este nelegală și prin prisma normelor care reglementează modalitatea de aducere la cunoștință a unei hotărâri de consiliu local.

În cauză, HCL Pojorîta nr. 64 din 09.08.2010a fost afișată atât la sediul Primăriei Pojorîta cât și la fișierul existent la căminul cultural al satului Valea Putnei, conform art. 42 alin. (7) din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale: „în termen de 3 zile de la terminarea ședinței, secretarul unității administrativ-teritoriale afișează la sediul primăriei și, după caz, pe pagina de internet a unității administrativ-teritoriale o copie a procesului-verbal al ședinței”.

În acest sens, secretarul comunei Pojorîta a întocmit Procesul verbal nr. 4708 din 13.08.2010 de afișare Hotărârilor adoptate de Consiliul Local al comunei Pojorîta în ședința ordinară din 09.08.2010, care atestă afișarea hotărârii contestate.

Deci față de data afișării HCL Pojorîta nr. 64 din 09.08.2010, moment de la care petenții au luat la cunoștință despre hotărârea de consiliu local, plângerea prealabilă formulată este tardivă.

În opinia instanței de fond, sintagma din momentul în care a luat la cunoștință pe orice cale, utilizată legiuitor în conținutul art. 7 din Legea nr. 554/2004 trebuie interpretată în sensul luării la cunoștință efective, iar nu în sensul posibilității terților de a lua la cunoștință despre existența actului și conținutului acestuia.

Consideră că soluția pronunțată de către instanța de fond este una greșită.

În principiu un act administrativ individual, cum este cel din situația dedusă judecății, se comunică în mod direct doar beneficiarului actului. Terțele persoane care sunt vătămate printr-un astfel de acte, au posibilitatea contestării de la data luării la cunoștință, pe orice cale.

Însă luarea la cunoștință trebuie raportată și la modalitatea de aducere la cunoștință a unui astfel de act, prin care se face publicitatea unui astfel de act, pentru a nu exista posibilitatea contestării unor acte după o perioadă foarte mare de timp, afectându-se astfel principiul securității raporturilor juridice.

Așa s-a întâmplat și în cazul de față, când un act din anul 2010 a fost contestat în anul 2014.

Or, din moment ce legiuitorul a hotărât prin art. 42 alin. (7) din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale că: „În termen de 3 zile de la terminarea ședinței, secretarul unității administrativ-teritoriale afișează la sediul primăriei și, după caz, pe pagina de internet a unității administrativ-teritoriale o copie a procesului-verbal al ședinței”, este evident că din acest moment se presupune că orice persoană avea posibilitatea efectivă de a lua la cunoștință despre existența și conținutul unei hotărâri de consiliu local. Deci procedura prealabilă a fost formulată tardiv, iar cererea de suspendare este inadmisibilă.

Deosebit de aceasta, considerăm că este nelegală și soluția instanței de fond de respingere a cererii de obligare a reclamantilor la plata cheltuielilor de judecată ca neîntemeiată, instanța de fond a reținut că, din conținutul ordinului de plată privind plata cheltuielilor de judecată nu reiese că aceste cheltuieli au fost suportate de pârâtă cu avocatul pentru cauza de față.

Consideră că această soluție este nelegală, fiind pronunțată cu aplicarea și interpretarea greșită a dispozițiilor procedurale ale art. 451-453 Cod pr. civ.

Conform art. 452 Cod pr. civ., Partea care pretinde cheltuieli de judecata trebuie sa facă, în condițiile legii, dovada existenței și întinderii lor, cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei.

În cauză la dosarul cauzei a fost depus un ordin de plată care atestă plata onorariului de avocat. Fiind vorba despre un virament bancar, acesta se atestă prin ordinul de plată sau extrasul de cont, iar utilizarea acestor înscrisuri s-a realizat în conformitate cu normele legale în vigoare.

De altfel, nu există niciun text de lege care să prevadă faptul că, un ordin de plata trebuie sa conțină numărul dosarului de la instanță, după cum a reținut instanța de fond.

Oricum în condițiile art. 492 Cod pr. civ., pentru susținerea recursului formulat, depune și factura care a fost achitată prin OP, însoțită de contractul de asistență juridică.

În drept, a invocat prevederile art. 488 alin. 1 pct. 5 și 8 Cod pr. civ.

Împotriva aceleiași sentinței au declarat recurs și reclamanții C.P.; C.F.; Z.I.; S. A. M.; S. M.; D.A.M.; D.E.; M.S.A.; M.S.R.; S.I.; S.N.; F.S.; F. M.; C.A.V.; H.F.; C.F.G.; C.M.; I.M.C.; T.O.; C.A.V.; T.A.; T.P.; T.V.; C.V.C., U.I., prin care s-a solicitat casarea sentinței atacate și reținerea dosarului în vederea pronunțării unei soluții în sensul admiterii cererii de chemare în judecată.

În motivarea recursului, reclamanții au arătat că prima instanță a respins cererea de chemare în judecată ca nefondată arătând ca în cauza nu sunt îndeplinite condițiile care să atragă nulitatea Hotărârii Consiliului Local Pojorîta nr. 64/2010, reținând următoarele:

În ce privește lipsa organizării Referendumului potrivit dispozițiilor Legii 3/2000, s-a arătat că instanța reține ca, deși, „problemele de interes deosebit din unitățile administrativ-teritoriale pot fi suspuse aprobării locuitorilor”, totuși „voința de consultare a populației reprezintă o decizie de oportunitate, ce ține de politica administrației publice”, consultarea fiind obligatorie numai în anumite situații expres prevăzute de lege, art. 3 alin. 3 din Legea 3/2000.

În plus, dat fiind faptul că Hotărârea 64/2000 reprezintă manifestarea dreptului de vot al membrilor Consiliului Local, iar acesta fiind constituit reprezentanți locali ai comunității, votul acestuia „reprezintă voința comunității la momentul adoptării fiecărei hotărâri de consiliu local”.

În fine, cu privire la acest aspect, concluzionează instanța, că argumentul ridicat de către subsemnații recurenți, nu vizează de fapt un motiv de legalitate a actului administrativ, ci de oportunitate a actului adoptat, analiza ce excede competenței instanței de contencios administrativ.

Așa cum a arătat în cuprinsul cererii de chemare în judecată autoritățile administrației publice locale au atribuții privind dezvoltarea economică, socială și de mediu a comunei, orașului sau municipiului conform art. 36 alin 2 lit. b din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, și aproba strategiile privind dezvoltarea economică, socială și de mediu a unității administrativ - teritoriale, potrivit lit. e din alin. 4 al aceluiași articol, fiind responsabile de gestionarea problemelor de mediu ale colectivității locale.

Într-o speță similară pronunțată de către Curtea de Apel Prahova s-a arătat că în astfel de situații trebuie să fie informată populația direct afectată. În speța analizată deși Consiliul Județean Prahova a informat Consiliul Local Filipeștii de Pădure despre intenția de a amenaja o rampă ecologică, în temeiul dispozițiilor prezentate mai sus, Consiliul Local a adoptat Hotărârea 18 din 15 martie 2007 prin care s-a interzis desfășurarea unei asemenea activități pe raza comunei Filipeștii de Pădure, aceasta reprezentând opțiunea cetățenilor comunei dovedită cu cele aproximativ 2000 de semnături ale reprezentanților familiilor. Măsurile dispuse de către Consiliul Local au fost în acord cu prevederile Declarației adoptate la Conferința Organizației Națiunilor Unite privind Mediul înconjurător din 1972, prin care se recunoaște dreptul primordial al ființei umane la viața și sănătate și la asigurarea unui mediu curat, echilibrat și prosper, dar și cu principiile dreptului Uniunii Europene al Mediului. Principiul prevenirii degradării mediului, potrivit căruia cea mai bună politică de mediu este prevenirea poluării, decât combaterea ulterioară a efectelor, a fost preluat și în legislația noastră - art. 3 lit. c din Legea protecției mediului, ca și principiul precauției, cuprins în TCE și TFUE, conform căruia conduita trebuie adoptată pe fundamentul unei evaluări obiective a faptelor cunoscute, regăsindu-se în art. 3 lit. b din același act normativ intern. Potrivit art. 20 din Constituția României, prevederilor tratatelor internaționale la care România este parte au prioritate, cu excepția cazului în care legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

Art. 35 din Constituția României prevede că statul „recunoaște dreptul oricărei persoane la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic”, obligându-se să asigure cadrul legislativ pentru exercitarea acestui drept. La alin. 3 s-a înscris obligația oricărei persoane fizice sau juridice „de a proteja și ameliora mediul înconjurător”, în acord cu regulamentele internaționale și comunitare din acest domeniu. Potrivit Tratatului de instituire a unei Constituții pentru Europa, politica Uniunii Europene în domeniul mediului contribuie în principal la conservarea, protecția și îmbunătățirea calității mediului, la ocrotirea sănătății persoanelor [Secțiunea 5- Mediul, art. III- 233 alin. 1] pe baza principiilor precauției și acțiunii preventive, pe principiul remedierii cu prioritate la

sursa a daunelor aduse mediului și pe principiul „poluatorul plătește”, principii preluate de Tratatul de la Lisabona, tratat ratificat de România., stat membru al Uniunii Europene.

Pentru transpunerea în practică a acestor principii au fost emise mai multe Directive de către instituțiile Uniunii Europene, un rol important avându-l Directiva CEE nr. 337 din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor unor proiecte publice și private asupra mediului, „proiectul” semnificând executarea unor lucrări de construcții, instalații sau alte intervenții în mediul natural și asupra peisajului.

Se precizează că proiectele din Anexa I în care sunt menționate instalațiile de depozitare sau eliberare a deșeurilor toxice trebuie să facă în mod obligatoriu obiectul unei evaluări asupra mediului, inițiatorul fiind obligat să prezinte toate informațiile necesare pentru ca autoritățile implicate și publicul vizat să fie consultate și să-și exprime părerea, în cunoștința de cauză, înainte ca proiectul să fie inițiat.

Această Directivă a fost transpusă în legislația României prin HG nr. 1213 din 6 septembrie 2006 privind stabilirea procedurii - cadru de evaluare a impactului asupra mediului pentru anumite proiecte publice și private (act înlocuit de H.G. nr. 445 din 8 aprilie 2009 privind evaluarea impactului anumitor proiecte publice și private asupra mediului, publicată în Monitorul Oficial nr. 481 din 13 iulie 2009, intrată în vigoare la 11 septembrie 2009).

Analizând situația de fapt din speța noastră vom observa că despre proiectul ce s-a desfășurat în Comuna Pojorîta proiectul nu a fost supus informării cetățenilor comunei, aceștia neavând cunoștința de efectele proiectului desfășurat în zona.

Chiar dacă instanța ar aprecia că nu suntem în ipoteza organizării unui referendum local, trebuia făcută procedura de consultare a populației în temeiul art. 43 ind. 1 din Legea nr. 50/1991 (având în vedere că proiectul are un impact semnificativ asupra mediului).

În motivarea soluției solicită să se observe că instanța nu a ținut cont de aceste aspecte care au fost invocate de reclamantii astfel încât să sublinieze necesitatea consultării populației înainte de a se lua orice decizie.

În speța nu numai că nu a fost întocmit un studiu de evaluare a impactului proiectului asupra mediului în mod legal, dar ceea ce considerăm noi cel mai important este faptul că a fost încălcat dreptul la informare a colectivității locale. Deși intimații încearcă să invoce faptul că după adoptarea hotărârii de Consiliu Local s-a adus la cunoștința cetățenilor, arată că legea națională dar și comunitara impune obligația de informare este anterioară adoptării hotărârii, având în vedere că afectează în mod real modul de viață al acestora.

În plus, consideră că lipsa formalităților care garantează drepturile cetățenești sunt considerate formalități esențiale, și aici avem în vedere obligația autorităților de a informa populația anterior luării hotărârii, iar lipsa acestora este sancționată cu nulitate absolută.

Demararea și executarea proiectului „Depozit ecologic Pojorîta” s-au făcut fără consultarea prealabilă efectivă a populației, așa cum am arătat mai sus. Efectele comportamentului autorităților sunt cu atât mai grave având în vedere natura și amploarea proiectului menționat. În anul 2007, HCL Pojorîta a fost adoptată anterior consultării populației cu privire la acest proiect. Ședința care a fost organizată în 30 martie 2007 cu scopul de a discuta proiectul construirii unui depozit de deșeurii în punctul Mestecăniș, a vizat de fapt alte probleme. Desfășurarea consultării și a anchetei publice presupune o activitate globală, transparentă, ce asigură participarea populației la adoptarea deciziilor în anumite domenii sensibile. Autoritățile locale au obligația să asigure în mod activ informarea. De aceea, așa cum a stabilit și practica judiciară, nu se poate invoca cu succes culpa localnicilor care nu au luat la cunoștință de conținutul hotărârilor Consiliului Local al comunei Pojorîta sau a adreselor Consiliului Județean.

În ceea ce îi privește, reclamantii localnici ai satului Mestecăniș, comuna Iacobeni, nu au fost consultați cu privire la această haldă de pământ apărută pe o suprafață de câteva hectare de teren aflat deasupra caselor noastre. Nu există nici o hotărâre a Consiliului Local Iacobeni sau a Consiliului Județean Suceava care să justifice această lucrare, cu detaliile necesare.

Potrivit dispozițiilor art. 13 alin. 1 din Legea 3/2000 problemele de interes deosebit din unitățile administrativ-teritoriale și subdiviziunile administrativ teritoriale ale municipiilor pot fi supuse, în condițiile legii mai sus menționate, aprobării locuitorilor, prin referendum local, referendumul local putând fi organizat în toate satele și localitățile componente ale comunei sau

orașului, ori numai în unele dintre acestea; în cazul referendumului la nivel județean, acesta se poate desfășura în toate comunele sau orașelor din județ ori numai în urnele dintre acestea care sunt direct interesate.

Chiar, în lipsa unui obligații expres prevăzute de lege, având în vedere că depozitul de deșuri din Pojorîta va funcționa până în 2037, fiind obligatorie monitorizarea acestuia de către operator pe o durată de minim 30 de ani după închiderea sa, conform dispozițiilor legale cât și a efectelor expuse asupra mediului înconjurător, populației sau turismului, autoritățile ar fi trebuit să aprecieze ca fiind o problemă de interes deosebit și să consulte populația care va resimți efectele acestui proiect.

Față de reclamanți, locuitori ai satului Valea Putnei, situat în comuna Pojorîta, exista fără nici un fel de îndoială, posibilitatea intimatului Consiliul Local al comunei Pojorîta de a organiza acest referendum pentru a ne exprima acordul cu privire la problema de interes deosebit. Mai mult decât atât, potrivit art. 11 alin. 1 din Legea 215/2001 a administrației publice locale „două sau mai multe unități administrativ - teritoriale au dreptul ca, în limitele competențelor autorităților lor deliberative și executive să coopereze ...iar potrivit art. 36 alin. 1 din aceeași lege consiliul local are inițiativă și hotărăște, în condițiile legii, în toate problemele de interes local”. În condițiile în care, obiectivul de investiții Depozit Ecologic Pojorîta va afecta în mod direct, pe subsemnații, locuitori ai satelor Mestecăniș (corn Iacobeni) și Valea Putnei (com Pojorîta), pârâtului Consiliul Local Pojorîta îi revenea, inițiativa și îndatorirea să organizeze, pentru locuitorii din Valea Putnei, în condițiile legii un referendum prin care populația să fie consultată, iar pentru locuitorii din cealaltă autoritate administrativă, potrivit cooperării dintre unitățile administrativ teritoriale, avea posibilitatea, într-o manieră transparentă, a informării unității administrative respective, care ulterior sa organizeze referendumul.

În ce privește existența unor incompatibilități a funcționarilor publici implicați la elaborarea documentației, s-a arătat că instanța fondului a arătat ca motivul invocat de subsemnații cu privire la faptul că trei persoane care au participat în diferite etape ale procesului tehnic de elaborare a documentației care a stat la baza emiterii HCL din 09.08.2010 au același nume de familie, L., nu este de natură să stârnească suspiciuni.

Potrivit opiniei instanței de fond, simpla coincidență de nume nu este suficientă pentru a dovedi calitatea de soț sau de rudă de gradul I, nefăcându-se dovada că funcționarii publici respectivi ar fi participat, în cadrul aceleiași comisii, constituite conform legii, cu funcționari care au calitatea de soț sau de rudă de gradul I sau că interesele patrimoniale ale soțului sau ale rudelor de gradul I au influențat decizia luată în exercitarea funcției publice, ori, că între aceștia ar fi existat raporturi ierarhice directe.

Chiar dacă decizia de adoptarea a hotărârii a aparținut exclusiv consilierilor locali, potrivit art. 36 alin 2 lit. c) din Legea nr. 215/2001, faptul - aspect reținut de către instanță - faptul că dna S.L. a contrasemnat hotărârea de consiliu local, în calitate de secretar al comunei, dl S.L. a întocmit raportul de specialitate emis de compartimentul de urbanism din cadrul Primăriei Pojorîta, iar dl V.L. a avut calitatea de secretar al comisiei ce a avizat favorabil documentele pregătitoare și a propus prezentarea proiectului sunt de natură să stârnească suspiciuni cu privire la legalitatea adoptării actului administrativ.

În ce privește neîncadrarea proiectului în noțiunea de interes public, s-a arătat că deși instanța fondului recunoaște ca „toate aceste chestiuni sunt sensibile, și nu poate fi negat ca amplasarea unui depozit de deșuri, într-o zona montană”, proiectul nu poate fi considerat ilegal sau împotriva normelor legale naționale sau europene.

În plus, se mai arata faptul ca amplasamentul depozitului ecologic nu a fost lăsat la latitudinea paratului Consiliul Local al Comunei Pojorîta, ci s-a decis la nivelul autorităților administrației publice centrale.

Instanța a apreciat că, deși autoritățile publice au obligația constituțională de a proteja și a ameliora mediul înconjurător și de a lua măsuri pentru diminuarea impactului asupra mediului, măsura construirii depozitului ecologic de colectare a deșeurilor ca ca scop „cel puțin formal, asigurarea igienei și sănătății publice”.

Se arata în motivarea soluției faptul ca subsemnații nu am prezentat un drept subiectiv sau vreun interes legitim încălcat prin adoptarea HCL 64/2010, ci „doar au enunțat teorii ipotetice care nu s-au dovedit a avea corespondent în realitate, neprezentând probe”.

Solicită să se aibă în vedere ca obiectivul proiectului „Sistem de management integrat al deșeurilor în județul Suceava” nu se încadrează în noțiunea de interes public local (al comunei Pojorîta), aspect prezentat și explicat în cuprinsul tuturor actelor efectuate în cadrul prezentului dosar.

Realizarea intereselor economice ale unităților administrativ-teritoriale prezintă o importanță majoră pentru dezvoltarea acesteia, totuși, interesul financiar trebuie avut în vedere doar ca mijloc pentru îndeplinirea altor obiective și nu ca scop în sine, mai ales când este pus în balanță cu protejarea vieții și a sănătății persoanelor sau cu protecția mediului.

Pe de altă parte, dacă trecerea din domeniul privat al comunei a suprafeței de 9 ha de pășune în domeniul public al acesteia, așa cum permit dispozițiile art. 8 alin.1 din Legea nr. 213/1998, poate fi justificată de exigența unui interes public, acest interes trebuie să fie local, să aparțină unității administrativ-teritoriale proprietar al bunului, și nu este posibilă pentru satisfacerea unui interes la nivel județean sau central, deoarece, prin natura lor, aceste interese sunt conflictuale; aspect relevat și de prevederile Legii nr. 215/2001 privind administrația publică locală care în art. 77 prevede că autoritățile soluționează problemele curente ale colectivității locale pe care o reprezintă.

Însă, prin acordarea dreptului de administrare a terenului Consiliului Județean Suceava în vederea realizării Proiectului „Sistem de management integrat al deșeurilor în județul Suceava”, nu mai putem vorbi de realizarea intereselor locale pentru care administrația a fost mandatată de către cetățenii comunei Pojorîta, ci, așa cum am arătat mai sus, suntem fără tăgadă în prezența unui conflict între interesele publice ale diferitelor unități administrativ-teritoriale.

Un alt argument în favoarea celor expuse se desprinde din cuprinsul art. 12 alin 3 din Legea nr. 213/1998, potrivit căruia titularul dreptului de administrare nu beneficiază de facultatea exercitării libere a acestuia, cât mai degrabă exercită o atribuție administrativă orientată înspre satisfacerea interesului public...al unității-prorietar al bunului, în speță; comuna Pojorîta. Acest fapt se impune pentru că dreptul de administrare se naște în urma unei delegări de atribuții orientate înspre o mai bună gestionare a patrimoniului titularului dreptului real asupra bunului.

Colectarea, depozitarea și eventual tratarea deșeurilor (de categoriile menționate în acordul de mediu din 2009) va duce la distrugerea mediului înconjurător. Degradarea calității aerului și poluarea apei vor avea consecințe directe asupra vieții și sănătății locuitorilor din zonele adiacente. În acest fel, dreptul persoanelor la un mediu sănătos este grav încălcat. Fiind vorba de un proiect de durată, consecințele vor fi cu atât mai grave.

În fața instanței investite cu soluționarea cererii de chemare în judecată s-au adus argumente pertinente, detaliate a modului în care drepturile și interesele private pot și afectate. Astfel acest proiect, care vizează construirea unui depozit de deșuri în una dintre cele mai frumoase zone ale țării, este de natură să afecteze în primul rând viața și sănătatea oamenilor din zonă. În pofida faptului că autoritățile publice pun accentul pe caracterul ecologic al depozitului de deșuri, prezentându-l drept o investiție, subsemnații, localnici din satele din zonă, nu au fost întrebați dacă doresc o asemenea investiție.

În analiza argumentelor prezentate instanței fondului, aceasta face o apreciere generică că „toate aceste chestiuni sunt sensibile” și „nu poate fi negat că amplasarea unui depozit de deșuri, într-o zonă montană”, fără însă a răspunde într-adevăr motivelor cererii noastre.

În plus, arata ca reclamantii nu au dovedit cele invocate în cuprinsul cererii de chemare în judecată, însă ne putem întreba legitim de ce instanța nu a fost de acord cu solicitarea subsemnaților să fie administrată proba cu înscrisuri - planșe fotografice din care reieșea modalitatea reală în care a fost distrus mediul înconjurător și cum au fost încălcate drepturile subsemnaților. Ba mai mult, toate probele solicitate de către subsemnații au fost respinse în mod cu totul neîntemeiat de către instanța fondului, omițând faptul ca pentru justa soluționarea a cauzei ar fi fost necesar a se administra probe pe care subsemnații le consideram a fi absolut necesare în aceasta situație.

Instanța a reținut doar că amplasamentul depozitului de deșuri Pojorîta nu a fost stabilit de către paratul Consiliul Local Pojorîta, fără a avea în vedere ca de fapt amplasamentul s-a hotărât de

către Consiliul Local prin Hotărârea 64/2010 și, în cazul în care considera ca nu este oportun și ca astfel sunt încălcate drepturile locuitorilor, putea să se opună construirii pe teritoriul comunei Pojorâta a acestei gropi de gunoi. Situație întâlnită, așa cum au arătat și instanțele și în localitatea Filipeștii de pădure, jud. Prahova, unde autoritățile locale s-au opus construirii unei rampe de gunoi, tocmai datorită faptului că locuitorii au fost informați și s-au opus unui astfel de proiect.

Pe tot parcursul executării proiectului de construire a unui depozit de deșeuri în zona Mestecăniș, o zonă montană de tranzit, cu peisaje extraordinare, turismul este descurajat, situație evidentă de care instanța fondului nu a luat-o în considerare. Conform acordului de mediu, la închiderea depozitului, grămada de gunoi va avea o înălțime de aproximativ 10 m deasupra nivelului solului de la data emiterii acordului. Chiar înainte de închiderea acestui depozit, nu este greu de anticipat impresia vizuală și olfactivă pe care o va produce groapa de gunoi de lângă drumul ce duce spre mănăstirile Bucovinei și spre alte locații demne de vizitat din zonă.

Față de toate aspectele expuse în prezentul recurs subliniază faptul că motivarea soluției nu da dovadă decât de o analiză superficială a cauzelor care atrag nulitatea Hotărârii 64/2010 a Consiliului Local al Comunei Pojorâta.

În drept, au invocat dispozițiile art. 1, art. 2 alin. (1) lit. n), art. 8, art. 10 alin. (1), art. 16, art. 18 alin. (1) și (3), art. 20 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ; art. 148 alin. 8 din Noul CPC; art. 8 alin. (1) și art. 12 alin. (3) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia; art. 77 din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale; art. 5 din OUG 195/2005 privind protecția mediului; art. 998-999 Cod civil 1864; art. 16 lit. a) din OUG nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, art. 52 din Constituția României, precum și pe celelalte dispoziții legale enunțate în cuprinsul prezentei.

Analizând sentința și încheierea atacată prin prisma motivelor de recurs și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele:

1. Cât privește recursul îndreptat împotriva sentinței civile nr. 1505 din 25.06.2015 și a încheierii de ședință din data de 30.04.2015 a Tribunalului Suceava, Curtea are în vedere în esență că recurenții pârâți reiterează excepția inadmisibilității acțiunii în contencios administrativ din perspectiva nerespectării dispozițiilor legale ce reglementează instituția plângerii prelabile solicitând astfel ca în urma admiterii acesteia pe fond să se respingă acțiunea ca inadmisibilă..

În acest context, Curtea reține că instanța de fond a interpretat și aplicat corect dispozițiile legale pertinente incidente în materie pronunțând astfel o hotărâre legală.

Este de necontestat că actul administrativ atacat în prezenta cauză, respectiv Hotărârea nr. 64 din 09.08.2010 adoptat de pârâțul Consiliul local al comunei Pojorâta jud. Suceava are natura juridică a unui act administrativ unilateral cu caracter individual. Din această perspectivă, așa cum corect a reținut și instanța de fond, procedura prelabilă este rezervată dispozițiilor legale care prevăd dreptul la acțiune pentru terți, de vreme ce reclamanții din prezenta cauză nu sunt beneficiarii acestui act.

Procedura prelabila administrativa este reglementată ca o condiție de exercitare a dreptului la acțiune în contenciosul administrativ, a cărei neîndeplinire în termenele și condițiile prevăzute de lege atrage inadmisibilitatea acțiunii.

Din dispozițiile art. 7 alin. 3 al Legii nr. 554/2004, rezulta că este îndreptățită să introducă plângere prelabila și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual adresat altui subiect de drept. Termenul de efectuare a plângerii prelabile este în limita celui prevăzut de art.7 alin. 7 din aceeași lege și începe să curgă din momentul în care partea a luat cunoștință pe orice cale de existența acestuia.

Momentul în care terții iau cunoștință de existența unui act administrativ vătămător este legat de elemente extrinseci, de acte sau fapte survenite ulterior, cărora judecătorul le poate da semnificația cuvenită, în raport cu circumstanțele cauzei și păstrând un just echilibru între interesele părților în litigiu.

Regimul distinct privind momentul de la care curge termenul prevăzut de lege pentru demararea procedurii prelabile în cazul terților este justificat pe considerentul că aceștia se regăsesc în imposibilitatea obiectivă de a cunoaște existența actului administrativ individual care în mod necesar este adresat altui subiect de drept.

În altă ordine de idei, sensul juridic al expresiei „iau cunoștință pe orice cale de existența actului administrativ vătămător” nu este acela că terțul are la cunoștință de existența pur și simplu a actului vătămător ci acesta trebuie ca pe orice cale să poată să fie capabil nu numai să știe de existența actului ci și să-i cunoască conținutul spre a vedea, la nevoie chiar cu ajutorul asistenței de specialitate, dacă dreptul sau interesul său este sau nu lezat.

Dacă s-ar admite că prin sintagma mai sus evidențiată s-ar înțelege exclusiv momentul la care terțul aude la o emisiune televizată sau urmărește o dezbatere publică despre un act administrativ fără posibilitatea de a-i vedea conținutul și a-i analiza efectele juridice, atunci s-ar putea reține că dispozițiile legale ce instituie mecanismul procedural al plângerii prealabile în cazul terțului ar fi mai degrabă teoretice și iluzorii, departe de realitatea și de sensul pe care legiuitorul a vrut să-l imprime și l-ar îndepărta astfel în mod nejustificat pe terț de la justiția de contencios administrativ cu grave consecințe asupra dreptului la un proces echitabil reglementat de art. 21 din Constituția României și dezvoltat ca atare în legislația infraconstituțională (art. 6 alin. 1 din Codul de procedură civilă – Legea nr. 134/2010).

În raport de cele ce precedă, în mod corect a statuat instanța de fond că afișarea hotărârii contestate în litigiul de față la sediul pârâtei Comuna Pojorîta și difuzarea unei emisiuni TV în care s-a discutat despre hotărârea în cauză nu întrunește condițiile luării la cunoștință în mod efectiv și concret de către reclamanți a conținutului actului administrativ pentru ca aceștia în mod real și adecvat să poată decide în cunoștință de cauză dacă le sunt sau nu lezate drepturile ori interesele legitime.

Dintr-un alt unghi de vedere, chiar dacă s-ar porni de la teza afirmată de pârâți că reclamanții au cunoscut de existența actului administrativ în emisiunea TV difuzată pe postul național de televiziune TVR2 din data de 23 februarie 2014, așa cum de altfel afirmă și reclamanții în întâmpinarea depusă în recurs (f. 173 dos. recurs CA Suceava) în raport de această dată și data formulării plângerii prealabile, respectiv 26 martie 2014 (f. 30-32 vol.1 dos. fond), termenul special de 6 luni nu este împlinit.

Și este așa, deoarece conform art. 7 alin.3 din Legea nr. 554/2004 se instituie pentru terțul vătămât printr-un act administrativ adresat altui subiect de drept un termen special de 6 luni derogator de la dreptul comun consacrat de alin. 1(30 de zile) de formulare a plângerii prealabile. Este adevărat că norma consacrată la alin. 3 trimite la natura juridică și la momentul de la care curge termenul la dispoziția din alin.7. Numai că această din urmă dispoziție legală, așa cum a reținut și instanța de fond, a fost declarată neconstituțională printr-o decizie cu rezervă de interpretare pronunțată de Curtea Constituțională.

Astfel, prin Decizia nr. 797 din 27 septembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial al României nr. 707 din 19 octombrie 2007 și ulterior rectificată prin Rectificarea nr. 797 din 27 septembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial al României nr. 751 din 6 noiembrie 2007, jurisdicția de contencios constituțional a decis că textul art. 7 alin. 7 este neconstituțional în măsura în care termenul de 6 luni de la data emiterii actului se aplică plângerii prealabile formulate de persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept.

Per a contrario, așa cum s-a arătat mai sus, termenul de 6 luni pentru formularea plângerii prealabile formulată de o altă persoană decât destinatarul actului administrativ trebuie calculat de la momentul luării la cunoștință de existența actului iar dacă în speță se pleacă de la premisa acceptată și de reclamanți ca ipoteză de lucru că aceștia ar fi luat la cunoștință de existența actului prin intermediul emisiunii televizate la data de 23 februarie 2014 termenul se împlinește astfel la data de 23 august 2014, dar se observă că în acest interval reclamanții au formulat plângerea prealabilă la autoritatea emitentă așa cum s-a arătat mai sus.

De altfel, în răspunsul la plângerea prealabilă autoritatea emitentă a socotit ca tardivă procedura prealabilă nu în raport de acest eveniment ci de împrejurarea că actul administrativ atacat a fost afișat atât la sediul Primăriei Pojorîta cât și la fișierul existent la căminul cultural al satului Valea Putnei în termen de 3 zile de la terminarea ședinței conform art. 42 alin. 7 din Legea nr. 215/2001, fără însă să se și producă probe elocvente în acest sens. Oricum asupra acestei chestiuni Curtea s-a pronunțat mai sus și a statuat că această procedură nu este în sine o modalitate efectivă și concretă prin care reclamanții să fi luat la cunoștință efectiv de hotărârea atacată.

Prin urmare, și din perspectiva abordată mai sus, recursul pârâților declarat împotriva sentinței civile nr. 1505 din 25.06.2015 și a încheierii din 30.04.2015 a Tribunalului Suceava este nefondat și în temeiul art. 20 alin. 3 și art. 28 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 coroborat cu art. 496 alin. 2 C.pr.civ. va fi respins ca atare.

2. Cu privire la recursul exercitat de reclamânți, Curtea reține următoarele:

Prima critică care urmează să o abordeze instanța de recurs este cea legată de condiția de fond pe care reclamânții trebuie să o îndeplinească în acțiunea de contencios administrativ, mai precis aceea de a dovedi vătămarea într-un drept sau într-un interes legitim.

La finalul considerentelor instanța de fond a reținut cu trimitere la dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 că din acțiunea formulată nu reiese faptul că s-a încălcat vreun interes legitim al reclamânților, că deși aceștia au invocat faptul că prin activitățile de colectare, depozitare și eventual, tratare a deșeurilor va duce la distrugerea mediului înconjurător, degradarea calității aerului și poluarea apei vor avea consecințe directe asupra vieții și sănătății locuitorilor din zonele adiacente dreptul la un mediu sănătos ar fi grav încălcat, nu au prezentat nici un drept subiectiv sau un interes legitim încălcat prin adoptarea actului administrativ contestat ci au prezentat doar situații ipotetice care nu s-au dovedit a avea corespondent în realitate.

Curtea reține în primul rând că potrivit art. 35 alin. 1 din Constituția României care are denumirea marginală *Dreptul la mediu sănătos* inclus în capitolul al II-lea *Drepturile și libertățile fundamentale dreptul la viață și integritate fizică și psihică* statul recunoaște dreptul oricărei persoane la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic. De asemenea, în al doilea alineat al normei precitate se prevede expres obligația pozitivă în sarcina statului de a asigura cadrul legislativ pentru exercitarea acestui drept.

În armonie cu aceste prevederi constituționale, legiuitorul delegat, pe calea procedurii ordonanței de urgență, a adoptat un act administrativ infraconstituțional care are menirea de a concretiza obligația pozitivă trasată statului prin norma constituțională precitată.

Astfel, prin OUG nr. 195/2005 privind protecția mediului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 265/2006, în forma în vigoare la data faptelor din litigiu, s-a prevăzut că obiectul acestui act normativ îl constituie un ansamblu de reglementări juridice privind protecția mediului, obiectiv de interes public major, pe baza principiilor și elementelor strategice care conduc la dezvoltarea durabilă.

Unul dintre principiile expres evidențiate în art. 3 care se constituie în element strategic la baza acestui act normativ este circumscris informării și participării publicului la luarea deciziilor, precum și accesul la justiție în probleme de mediu (art. 3 alin. lit. h) din OUG nr. 195/2005).

Una dintre modalitățile prevăzute de legea precitată de implementare a principiilor și elementelor strategice cu care operează acest act normativ este, *inter alia*, educarea și conștientizarea publicului, precum și participarea acestuia în procesul de elaborare și aplicare a deciziilor privind mediul. (art. 4 lit. p) din OUG nr. 195/2005).

Nu în ultimul rând ca o concretizare a recunoașterii de către stat a dreptului la un „mediu sănătos și echilibrat ecologic” ordonanța de urgență analizată prevede, ca și garanții în realizarea acestui scop, în art. 5 lit. d) dreptul de a se adresa, direct sau prin intermediul organizațiilor pentru protecția mediului, autorităților administrative și/sau judecătorești, după caz, în probleme de mediu, indiferent dacă s-a produs sau nu un prejudiciu.

Față de cele ce precedă, nu se poate reține cu temei că reclamânții din prezenta cauză în raport de efectele produse de actul administrativ atacat nu pot invoca vătămarea dreptului la un mediu sănătos mai ales în componenta lipsei de includere a acestora și a locuitorilor comunei Pojorîta și a altor localități învecinate la luarea hotărârii privind darea în administrarea Consiliului Județean Suceava a suprafeței de 9 ha teren, proprietate publică a comunei Pojorîta în vederea construcției obiectivului de investiții „Depozit ecologic Pojorîta” în cadrul proiectului „Sistem de management integrat al deșeurilor Suceava”.

În alte cuvinte, din economia dispozițiilor legale mai sus evocate și cu trimitere specială la dispozițiile art. 5 din OUG nr. 195/2005, rezultă că statul recunoaște oricărei persoane dreptul de a sesiza instanța, implicit instanța de contencios administrativ, direct sau prin intermediul organizațiilor pentru protecția mediului, independent de faptul că s-a produs sau nu un prejudiciu.

În alte cuvinte, atingerea adusă mediului poate fi semnalată de orice persoană chiar fără a justifica o altă lezare decât normele juridice referitoare la protecția mediului. În acest context, se poate aprecia că legea recunoaște protecția obiectivă a mediului independent de lezarea unui anumit tip de drept subiectiv și independent dacă se produce vreun prejudiciu, sens în care se poate afirma că și contenciosul administrativ promovat în temeiul art. 5 lit. b) din OUG nr. 195/2005 este un contencios aparent obiectiv chiar dacă nu este în mod direct promovat de o anumită autoritate publică prevăzută ca atare de lege. În acest sens, autorul cererii de chemare în judecată poate urmări atât protecția unui drept ori interes personal lezat prin premisă de un act administrativ care ar afecta dreptul al un mediu sănătos cât și protecția unui interes public legat nemijlocit de protecția mediului.

Din această perspectivă dispoziția restrictivă consacrată de art. 8 alin. 1¹ din Legea nr. 554/2004 trebuie privită nuanțat în situația în care în litigiu se invocă protecția dreptului la un mediu sănătos, legea specială pentru rațiunile mai sus evocate introduce o derogare în acest sens.

Față de cele ce precedă, critica conform căreia în cauză nu s-a dovedit că părțile nu ar avea un drept sau interes legitim susceptibil de a fi vătămat prin actul administrativ atacat nu este fondată.

Și este așa, deoarece actul administrativ atacat deși este rodul deliberării autorității publice locale asupra gestiunii bunurilor ce aparțin proprietății publice a unității administrativ-teritoriale dacă efectele actului respectiv au înrăurire asupra mediului atunci statul garantează oricărei persoane dreptul de a se adresa direct autorităților administrative și/sau judecătorești în vederea protejării dreptului la un mediu sănătos.

În acest context, autoritatea administrativă care urmează să adopte un act administrativ care prin premisă are înrăurire asupra mediului înconjurător este obligată să faciliteze accesul publicului interesat la luarea deciziei.

Pe cale de consecință, reclamanții în mod corect și legal pot pretinde că sunt vătămați în dreptul recunoscut de lege de a fi consultați în procesul de luare a hotărârii chiar dacă în mod nemijlocit nu sunt locuitorii comunei Pojorîta câtă vreme obiectivul propus are înrăurire asupra mediului înconjurător și din localitățile învecinate acestei comune.

Acest aspect reiese cu pregnanță din prevederile art. 5 lit. c) din OUG nr. 195/2005.

Legea nu impune o anumită formă de consultare astfel că autorității publice îi revine sarcina de a proba că a fost realizată o consultarea efectivă și concretă asupra problemei colectivității locale care afectează sau poate afecta dreptul la un mediu sănătos.

În acest context, chiar dacă ține de oportunitate, autoritatea publică avea la dispoziție inclusiv instrumentul oferit de Legea nr. 3/2000 în ceea ce privește referendumul local fără însă să se excludă și alte instrumente pentru atingerea acestui deziderat. Este adevărat că asupra oportunității adoptării actului administrativ Curtea nu se poate pronunța dar este tot atât de adevărat că dacă opțiunea aleasă de autoritate la adoptarea actului administrativ încalcă drepturile și libertățile cetățenilor, legalitatea actului poate fi cenzurată din perspectiva excesului de putere așa cum este această noțiune definită la art. 2 alin. 1 lit. n) din Legea nr. 554/2004.

Informarea și consultarea cetățenilor ce fac parte din colectivitățile locale trebuia realizată înainte de demararea proiectului propus spre realizare și de a demara investiția, deci inclusiv înainte ca autoritatea deliberativă să adopte actul administrativ atacat în speță.

Această obligație rezultă nu numai din legislația internă mai sus evidențiată ci și din legislația internațională opozabilă României.

Avem în vedere în primul rând dispozițiile Convenției privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în problemele de mediu semnată la Aarhus la 25 iunie 1998 ratificată de România prin Legea nr. 86/2000.

Un alt instrument internațional este jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care a consacrat că prin art. 8 din Convenția europeană a drepturilor omului și libertăților fundamentale, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994, se garantează, între altele, și dreptul la mediu (hotărârea din 16.11.2004 în cauza Moreno Gomez împotriva Spaniei, hotărârea din 2.11.2006 în cauza Giacomelli împotriva Italiei, hotărârea din 28.03.2006 în cauza Ockan și alții împotriva Turciei ș.a.). Jurisdicția de la Strasbourg a consacrat teza că dreptul la un mediu sănătos ține de respectarea bunurilor văzută prin prisma art. 1 parag. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

În acest context, s-a elaborat o bogată jurisprudență (exempli gratia, hotărârea din 15.07.1980 în cauza Arondelle împotriva Angliei, hotărârea din 09.12.1994 în cauza Lopez-Ostra împotriva Spaniei ș.a.).

În fine, sub aspectul dreptului Uniunii Europene trebuie notat că dreptul publicului de a fi informat ca o componentă a dreptului la un mediu sănătos este consacrat expres și în Directiva Consiliului 85/337/CEE privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 175 din 5 iulie 1985 cu modificările și completările ulterioare transpusă inițial în dreptul intern HG nr. 1213/2006 și mai apoi ca urmare a abrogării expres directe a acestuia prin HG nr. 445/2009 aflată în vigoare la data faptelor din prezentul litigiu.

Astfel în analiza de impact asupra mediului conform art. 16 alin. 1 din HG nr. 445/2009 publicul interesat are dreptul să participe efectiv și din timp la procedura de evaluare a impactului asupra mediului, se documenteze și să transmită propuneri/recomandări autorităților publice competente, atunci când toate opțiunile sunt posibile și înaintea luării unei decizii privind aprobarea de dezvoltare.

Pe cale de consecință, Curtea reține că adoptarea actului administrativ din speță, deși reprezintă o parte din actele administrative ce compun procedura de realizare a investiției, s-a făcut fără consultarea colectivității locale în numele căreia a acționat autoritatea deliberativă a comunei Pojorîta și drept urmare s-a încălcat astfel dreptul garantat de lege a cetățenilor interesați a fi informați, consultați în procedura de luare a deciziei.

Aceasta poate fi privită și ca un defect al bunei administrări privită din perspectiva prevederilor art. 41 din Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene care conform art. 6 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene are aceeași forță juridică cu aceste tratate europene în materie.

Chiar dacă instanța de fond reproșează reclamanților că nu au atacat actele administrative pregătitoare emise de alte autorități publice în vederea realizării proiectului de investiție aceasta nu poate constitui *per se* un motiv de legalitate a actului administrativ atacat în prezenta cauză.

Cercetarea legalității actului administrativ din prezenta cauză poate fi realizată și independent de alte acte administrative adoptate în cadrul proiectului, prin prima motivelor de nelegalitate evocate.

Nu s-a demonstrat în cauză că actul administrativ din litigiu ar avea caracterul unei operațiuni prealabile și că legalitatea acestuia ar atârna de analiza legalității actului administrativ final și astfel să fie aplicabile dispozițiile art. 18 alin. 2 din Legea nr. 554/2004.

Cu referire la motivul de recurs circumscris criticii privind existența unor incompatibilități a funcționarilor publici implicați la elaborarea documentației aceasta nu va fi privită ca pertinentă deoarece, pe de o parte, nu s-a demonstrat că legătura de rudenie pretinsă între funcționarii publici vizați iar pe de altă parte nu se intersectează nemijlocit cu legalitatea actului, ci eventual cu alte sancțiuni juridice exterioare procesului intrinsec de verificare a legalității.

Pe cale de consecință și față de toate argumentele evidențiate în precedent, Curtea reține că instanța de fond a pronunțat o sentință susceptibilă de casare pe temeiul art. 488 pct. 8 C.pr.civ., interpretând și aplicând greșit legislația în materie analizată de Curte și drept urmare, în temeiul art. 20 alin. 3 și art. 28 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 rap. la art. 496 alin. 2 și art. 498 alin. 1 C.pr.civ. se va admite recursul declarat de reclamanți, se va casa în întregime sentința atacată și ca o consecință, se va rejudeca în fond pricina în sensul admiterii acțiunii de contencios formulată de reclamanți împotriva pârâților Consiliul Local al comunei Pojorîta jud. Suceava, Consiliul Județean Suceava, Comuna Pojorîta și Primarul comunei Pojorîta și ca o consecință va anula Hotărârea nr. 64 din 09.08.2010 adoptată de pârâțul Consiliul Local al comunei Pojorîta jud. Suceava privind darea în administrarea Consiliului Județean Suceava a suprafeței de 9 ha teren pentru construcția obiectivului „Depozit Ecologic Pojorîta” în cadrul Proiectului Sistem de management integrat al deșeurilor în județul Suceava.

Ținând seama că potrivit art. 18 alin. 3 din legea nr. 554/2004 reclamanți au solicitat obligarea pârâților și la plata sumei de 1 leu cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral cauzat prin adoptarea nelegală a actului administrativ, Curtea urmează să admită parțial acest capăt de

cerere, respectiv doar împotriva Comunei Pojorîta jud. Suceava singura entitate care și poate dispune de un patrimoniu cu ajutorul căruia poate fi satisfăcută pretenția patrimonială solicitată.

La adoptarea soluției Curtea mai are în vedere pe lângă stabilirea debitorului obligației patrimoniale și că reclamanții sunt îndreptățiți să li se repare prejudiciul moral dedus din afectarea prerogativelor nepatrimoniale ce țin nemijlocit de persoana fizică care s-a văzut și a conștientizat asupra vătămării dreptului de a fi consultat în procedura de adoptare a hotărârii de către autoritatea publică cu consecințe importante asupra dreptului la un mediu sănătos în toate componentele acestuia mai sus analizate.

Cât privește cererea de cheltuieli de judecată aceasta va putea fi admisă doar împotriva Comunei Pojorîta pentru aceleași rațiuni expuse anterior și se va circumscrie obligației acesteia de a plăti reclamanților suma de 350 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în fond și recurs reprezentând taxa de timbru (f. 180 vol. 1 dos. fond și f. 90 dos. recurs CA Suceava).

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D E C I D E:

Admite recursul declarat de **reclamanții** C.P., C.F., Z.I., S. A. M., S. M., D.A.M., D.E., M.S.A., M.S.R., S.I., S.N., F.S., F.M., C.A.V., H.F., C.F.G., C.M., I. M.C., T.O., C.A.V., T. A., T. P., T.V., C.V.C., U.I., toți cu domiciliu procesual ales la SCA „C.&A.”, situat în ..., împotriva sentinței civile nr. 1505 din 25.06.2015 pronunțată în dosarul cu nr. 5737/86/2014 al Tribunalului Suceava pe care o casează în întregime și rejudecând dispune:

Admite acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanți în contradictoriu cu pârâții: Consiliul Local al comunei Pojorîta jud. Suceava, Consiliul Județean Suceava cu sediul în mun. Suceava, str. Ștefan cel Mare nr. 36, jud. Suceava, Comuna Pojorîta și Primarul comunei Pojorîta și în consecință: anulează Hotărârea nr. 64 din 09.08.2010 adoptată de pârâțul Consiliul Local al comunei Pojorîta jud. Suceava privind darea în administrarea Consiliului Județean Suceava a suprafeței de 9 ha teren pentru construcția obiectivului „Depozit Ecologic Pojorîta” în cadrul Proiectului Sistem de management integrat al deșeurilor în județul Suceava.

Obligă pârâta comuna Pojorîta la plata către fiecare recurenți a sumei de 1 leu cu titlu de daune morale.

Obligă pârâta Comuna Pojorîta la plata sumei de 350 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată în fond și în recurs.

2. Respinge ca nefondat recursul declarat de pârâții Consiliul Local al comunei Pojorîta, Comuna Pojorîta și Primarul comunei Pojorîta, toți cu sediul în com. Pojorîta, nr. 551, str. Putnei județul Suceava împotriva sentinței civile nr. 1505 din 25.06.2015 și a încheierii de ședință din 30.04.2015 pronunțate de către Tribunalul Suceava în dosar nr. 5737/86/2014.

Decizia este definitivă și executorie.

Pronunțată în ședință publică din 28 ianuarie 2016.

PREȘEDINTE,
LIVIU UNGUR

JUDECĂTORI,
MONICA DIACONESCU   RADU-RAREȘ DUȘA

GREFIER,
IULIU TRAIAN CRIȘAN

Anonimizat, conform ECRIS
Expert Adrian Dănilă